Neubauer Ignácné Lányának, Unokájának És Férje Unokahúgának Társaságában

Ez a családom. Balról jobbra: a feleségem, Ljubov Neubauer, az unokám, Róbert, Marina leányom, az unokahúgom, Judit (Hermina húgom leánya). Akkor készült a kép, amikor az Izraelben élő unokahúgom meglátogatott minket Ungváron, 1966-ban. 1968-ban született a lányunk, Marina. A feleségem édesanyjának tiszteletére, aki egy évvel a lányunk születése előtt halt meg, a Mejta zsidó nevet adtuk neki. A gyerekek iskolába jártak, úttörők és komszomolisták voltak. Nem tiltakoztam. Ebben az országban kellett élniük, jobb volt tehát nekik, ha nem különböznek semmiben a többiektől. Mindenesetre a feleségemmel együtt gyakran meséltünk a gyermekeinknek a zsidó hagyományokról, fölidéztük a zsidó történelmet. Igaz, arra is figyelmeztettük őket, hogy ezekről a dolgokról nem kell másokkal beszélgetniük. Otthon megtartottuk a zsidó ünnepeket. Zsinagógába egyikünk sem járt, otthon imádkoztam. A lányom az iskola elvégzése után szintén az ungvári egyetemre járt, a bölcsészkarra, orosz szakos volt. Az egyetem után azonban nem talált a szakképzettségének megfelelő állást, de ennek nem volt semmi köze a zsidó származásához. Mindez már a peresztrojka idején történt, amikor az antiszemitizmus érezhetően kifulladóban volt. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy Ungváron nincs olyan sok iskola, pedagógus viszont sok van. Marina csak abban az esetben tudott volna munkához jutni, ha valahol fölszabadult volna egy tanári állás. Marina még egyetemista éveiben ment férjhez. A férje szintén zsidó, Leonyid Sifrisz, aki a fiamhoz hasonlóan, taxisként keresi a kenyerét. Lembergben végzett a műszaki egyetemen, de a mérnöki munkából nem tudta volna eltartani a családját. Róbert unokám, Marina fia 1988-ban született. Marina és a családja velem él egy fedél alatt. Amikor 1999-ben Ungváron megalakult a Heszed, Marina ott kezdett dolgozni. Az irodalmi részleget vezeti, most azonban éppen nem dolgozik, mert várja a második gyermekét. Amikor a Szovjetunió széthullása után Ukrajna független állam lett, azt hittem, jobbra fordul az életünk. Hiszen Ukrajna gazdag ország, termékeny a földje, sok ásványkinccsel rendelkezik. A tartalékok jelentősek, csak jól kell tudni gazdálkodni velük. Egyelőre azonban nem látom a várt javulást. Anyagi szempontból nehéz az élet, még a szovjet időkhöz képest is. Összeszorul a szívem, amikor

idős asszonyokat látok a kukákban turkálni, hátha találnak valami ehetőt. Nekünk, zsidóknak nagy szerencse, hogy a Kárpátalján 1999-ben létrehozott Heszed támogat minket. Nagy segítséget jelent. Az idősebbek étkeztetését a Heszed étkezdéjében szervezték meg, a járóképteleneknek pedig házhoz viszik a meleg ebédet. Élelmiszer- és ruhacsomagokkal segítenek minket. Engem is többször hívtak a Heszed étkezdéjébe, de én jobban szeretek magamnak főzni, a saját szájam íze szerint. Nem dicsekvésnek szánom, de sok háziasszony tőlem kérdezi meg, hogy mit hogyan kell elkészíteni, különösen a hagyományos zsidó konyha ételeit ismerem jól. A lányom családja is szereti a főztömet. Beteg ember vagyok, két infarktuson estem át, volt néhány komoly műtétem. A Heszed segít megvenni az orvosságaimat, és orvosi felügyeletet is biztosít. Amikor a feleségem betegeskedett, akkor is sokat segített a Heszed. Ápolót küldtek hozzá, megkaptuk a szükséges gyógyszereket. Ljubov 2003-ban halt meg. A Heszed segített eltemetni. Az ungvári városi temető zsidó részén temettük el, zsidó szertartás szerint. A szertartást az ungvári rabbi vezette. A Heszed nem csak anyagi segítséget nyújt, hanem nagyon sokat tesz a zsidóság kárpátaljai újjáélesztéséért. Vannak szakkörök, ahol héberül lehet tanulni, a zsidó vallással, hagyományokkal, történelemmel lehet megismerkedni. Az unokám is oda jár, emellett tagja a Heszed zsidó ifjúsági klubjának. Vannak idegen nyelvi szakkörök, irodalmi részleg, kórus és táncstúdió. Az is örömmel tölt el, hogy egyre több fiatal jár zsinagógába.